

Zvezek 6.

Letnik VI.

Junij 1902.

Male dnevnice presv. Srca Jezusovega.

(Namen sv. očeta — priporočen v molitev za mesec junij.)

Kako bomo praznovali letos mesec presv. Srca Jezusovega? — Tri leta so minula, odkar smo se slovesno posvetili presv. Srcu. Vsak župnik je posvetil svojo faro, vsak škof svojo škofijo, in sveti oče, namoestnik Kristusov, je posvetil vse narode cele zemlje presv. Srcu Jezusovemu. In s svojimi duhovniki, s svojimi škofi, s svetim očetom v Rimu smo se posvetili in darovali presv. Srcu mi vsi. „Tvoji smo in tvoji hočemo biti“, — tako smo takrat glasno govorili in te besede so nam prihajale iz duše in srca. Jezus Kristus, naš Gospod in Kralj, je s svojega prestola, v tronu nad tabernakeljnom, poslušal našo prisego in sprejel našo obljubo.

To je bilo pred tremi leti. Ali smo bili v tem času zvesti svoji obljubi? ali smo bili mož beseda? Blagor nam, če lahko rečemo, da smo živeli in delali, molili in trpeli v tisti namen, za katerega se je na križu darovalo presv. Srce Jezusovo. Presv. Srce nam ne bo ostalo dolžno, kar smo storili zanj. Marsikaterega, ki se je z nami pred tremi leti slovesno posvetil presvetemu Srcu, ni več med nami. Končal je svoje delo in šel po plačilo. Vso večnost se bode v nebesih veselil, če je bil na zemlji zvest častivec presvetega Srca.

Kaj pa, če nismo bili zvesti dani besedi? — Potem hočemo ta mesec popraviti, kar smo zamudili. Vrniti se hočemo k Njemu, kateremu smo se v svoji nestanovitnosti izneverili, — iti hočemo zopet k Srcu Jezusovemu. Prosili ga bomo odpuščanja za svojo nezvestobo, iznova se mu bomo daro-

vali in posvetili; ponovili bomo slovesno obljubo, ki smo jo storili pred tremi leti. V zadoščenje za vse to, s čimer smo žalili presv. Srce, pa bomo na praznik presv. Srca ali prvo nedeljo meseca rožnika kolikor moči dobro pripravljeni prejeli sv. obhajilo. Dà, to hočemo storiti vsi! Če smo tako srečni, da od dne slovesnega posvečenja do danes nismo prelomili svoje besede: potem hočemo ta mesec sveto zavezo med Srcem Jezusovim in nami še bolj utrditi; in če je še katera stvar, ki je doslej nismo posvetili presv. Srcu, mu hočemo tudi to velikodušno darovati. Vse svoje želje in misli, delo in skrbi, veselje in trpljenje, vse hočemo Njemu posvetiti, tako da bomo v resnici lahko rekli: „Tvoji smo in tvoji hočemo biti.“

To bomo storili na praznik presv. Srca Jezusovega, ali tisto nedeljo po prazniku ali pa pred to nedeljo. — Presv. Srcu pa ne bodi posvečen samo en dan v rožniku, ampak cel mesec, vsak dan hočemo kaj storiti v čast temu presv. Srcu. Najbolj primerna molitev za ta čas so gotovo litanije presv. Srca. Sveti oče, ki so potrdili te litanije, želé, da bi jih molili pogosto, zlasti ta mesec. A sv. oče imajo še drugo željo, ki so jo za mesec rožnik priporočili v molitev. Želé namreč, da bi verniki začeli moliti tudi „male dnevnice presv. Srca Jezusovega“.

Kaj pa so dnevnice?

Dnevnice so lepe molitve, ki naj se opravljajo nekaj zjutraj, nekaj zvečer, nekaj dopoldne in nekaj popoldne. V starih časih so se verniki zbirali v cerkvi zjutraj in zvečer, in časih tudi po dnevu brali so sveto pismo ter prepevali psalme in svete pesmi. Če niso mogli v cerkev, pa so doma ob določenih urah opravljali svoje molitve. Molili so zjutraj zgodaj in imenovali te molitve „jutrnjice“ in „hvalnice“; molili so zvečer in imenovali te molitve „večernice“. Razen tega so imeli tudi po dnevu za posebne ure svoje posebne molitve. Takrat dneva niso šteli, kakor ga štejemo mi, od polnoči do polnoči, ampak od solnčnega izhoda do zahoda, nekako od šestih zjutraj pa do šestih zvečer. Prva ura je bila torej zanje med našo šesto in sedmo uro zjutraj; opoldne je bila zanje šesta ura, in popoldne ob treh so imeli takrat deveto uro. Ob vseh teh urah so pobožni kristijani molili. Veliki učenik Klemen iz Aleksandrije, ki je bil rojen okolo leta 150., piše o tedanjih vernikih: Goreč kristijan moli ob vsakem času, ob vsaki uri, vsaj v srcu, ker je vedno v ljubezni združen z Bogom in se z njim zaupno pogovarja. Ima pa za molitev še posebne ure: tretjo, šesto in deveto uro. — Drugi učenik iz onih starih časov, Tertullian, rojen okolo leta 160., pa pravi: Da se za nekaj časa odtrgamo posvetnim opravkom, imamo določene ure za molitev: tretjo, šesto in deveto uro. Te ure nas spominjajo imenitnih dogodkov, ki nam o njih govori sveto pismo. Ob tretji uri je prišel sv. Duh na binkoštni praznik. Ob šesti uri je molil apostol sveti Peter in videl prikazen o čistih in nečistih živalih. Ob deveti uri sta šla sv. Peter in sv. Janez v tempelj molit in sta tam ozdravila hromega človeka.

Tako piše ta učenik iz prvih časov krščanstva; drugi so rekli, da nas te ure spominjajo najbolj pomenljivih zgodb v trpljenju Jezusovem.

Lepa navada onih davnih časov se je ohranila v dnevnicah. Dnevnice namreč niso nič drugega kakor molitve, razdeljene na razne čase in ure. Ure pa se štejejo kakor v starih časih. Prva ura v dnevnicah torej ni prva ura popolnoči ali popoldne; ampak prva ura v dnevnicah je sedma ura zjutraj; tretja ura je naša deveta ura dopoldne. — Duhovniki molimo večje dnevnice; po teh so posnete razne male dnevnice, ki jih molijo pobožni verniki v čast Materi božji, v čast sv. Jožefu, v čast temu ali onemu svetniku, v spomin te ali one skrivnosti iz življenja Jezusovega. Dolgo časa so bile že v navadi tudi razne male dnevnice v čast presv. Srcu, vendar v Rimu do lanskega leta niso nobenih potrdili. Lani, dne 26. februarja, pa so sv. oče odobrili lepe dnevnice v čast presv. Srcu in dovolili, da se smejo odslej tudi očitno v cerkvi opravljati.

Te dnevnice v čast presvetemu Srcu je sestavil jezuitski pater Kroazé (Croiset), ki je živel ob istem času, kakor bl. Marjeta Alakok in je bil velik častivec presv. Srca; leta 1691. je dal dnevnice prvič med ljudi. Leta 1727. jih je drugi velik prijatelj presv. Srca, pater Gallifet, nekoliko predelal in nanovo izdal; pozneje so izšle še večkrat. Lani pa, kakor sem rekel, so te dnevnice v Rimu potrdili in odobrili. Sveti oče močno želé, da bi pobožni verniki molili dnevnice presv. Srca. Dne 12. decembra lanskega leta so dovolili 200 dni odpustka vsem, ki opravijo dnevnice in vrhu tega molijo za edinost med krščanskimi vladarji, za iztrebljenje krive vere, za izpreobrnjenje grešnikov in povišanje matere sv. cerkve.

Da bi tudi mi Slovenci mogli ustreči želji sv. očeta in tako bolj in bolj častili presv. Srce: smo poskrbeli, da so izšle dnevnice tudi v slovenskem jeziku. Kdor jih bode molil enkrat ali dvakrat, se mu bodo gotovo priljubile, in rad jih bode združeval s svojimi vsakdanjimi molitvami; in če jih ne bode mogel moliti vsak dan, jih bode molil ob nedeljah in praznikih in takih dnevih, ki so bolj posvečeni presv. Srcu. Po mislih sv. cerkve bi seveda bilo, da bi molili dnevnice ob določenih urah in bi se tako v našem vsakdanjem življenju molitev vrstila z delom; pa to je večini izmed vas skoraj nemogoče, zato lahko precej zjutraj opravite vse molitve do „večernic“, popoldne ali zvečer pa odmolite še „večernice“ in sklep. Dnevnice so kratke, zato ne bodete zavaljo njih ničesar zamudili pri svojem delu. Po dnevu ne utegneta moliti, pač se lahko časih za trenutek spomnite Boga in se s pobožnim zdihljajem ali kratko molitvico priporočite presvetemu Srcu. Če to storite, bode vse vaše življenje in vse vaše delo — služba božja!

Pridiga sv. Antona Padovanskega v čast presv. Srcu.

N petek, 13. junija, ravno na osmino po prazniku presv. Srca Jezusovega, bomo praznovali god sv. Antona Padovanskega. Gotovo ste brali že mnogo lepega o tem ljubem svetniku, pri katerem v dušnih in telesnih potrebah najrajši iščete pomoči. Ali ste pa slišali tudi že kedaj, kako je sveti Anton častil presv. Srce Jezusovo?

V svojih pridigah govori sveti Anton večkrat o ljubezni in trpljenju presv. Srca; najlepše in najbolj ganljivo pa je pridigal nekda, ko je razlagal „visoko pesem“. Nebeški ženin, Jezus Kristus, govori bogoljubni duši: Vstani, moja golobica, moja prijateljica, nevesta moja in pridi v razpoke v skalovju, v globino v zidovju. — K tem besedam je rekel sv. Anton: „Božji Zveličar govori o več razpokah v skali, govori pa tudi o globini v zidovju. Na njegovem svetem telesu je mnogo ran; je pa tudi odprta dolbina na njegovi strani; ta drži do njegovega Srca, in sem kliče svojo nevesto. Razpel je svoje roke, odprl je svoje Srce, da se tam skrije. Golobica pribeži v skalnato votlino in mirno počiva v njej; zakaj tukaj je varna pred tico roparico. In pobožna duša bo našla v Srcu Jezusovem varno zavetje pred zalezovanjem satanovim in mirno počivališče.

Nikar pa ne ostanimo na kraju te votline, ampak pojdimo notri v globino. Zunaj, ob robu globoke rane, najdemo kri Kristusovo; ta kri nam sicer govori in prosi milosti za nas. Vendar ne ostani tukaj, pobožna duša; ko si slišala glas sv. krvi, pojdi notri do studenca, iz katerega je tekla sveta kri, pojdi v globino Srca Jezusovega. Tukaj boš našla luč, tolažbo, mir in neizrečeno veselje.

Golobček si naredi gnezdece iz slamnatih bilk, ki jih tu in tam pobere. Iz česa bomo mi naredili gnezdece? On, ki nam je dal prostor, kamor naj postavimo gnezdece, nam je dal tudi slamice, da si iz nje spletemo gnezdece. Ta slamica je zgled, ki nam ga je dal v ponižnosti in krotosti. Svet prezira te čednosti kot ničvredno slamo; ti pa si boš iz njih napravil svoj dom v skalnati globini, v Srcu Jezusovem.“

Tako ljubo in ganljivo je govoril sv. Anton Padovanski († leta 1231) več kot 400 let prej, kakor je božji Zveličar bl. Marjeti Alakok razodel pobožnost do svojega Srca.

Kako se je začela in razširjala pobožnost do presv. Srca Jezusovega.

(Sestavil — a —).

II.

Nsaka dobra stvar ima težave in nasprotovanje; in lahko rečemo, čim boljša je, tem hujše se ji navadno nasprotuje. Pobožnost do božjega Srca Jezusovega je vzvišena, prava srčna zadeva Kristusa Gospoda, ki je imela biti zdravilo bolni človeški družbi. Kaj čuda torej, da je imela najrazličnejših težav in hudih nasprotnikov. To je Gospod Margareti Alakok večkrat napovedal; in kar je imelo priti, je prišlo kmalu.

Govoriti nam je naprej:

O težavah, katere je imela Margareta v svojem samostanu.

Čudno se bode morda marsikomu zdelo, kako da ni Margareti gladko šlo z oznanovanjem pobožnosti do Srca Jezusovega vsaj med njenimi sestrami — redovnicami; saj je imel ves red Obiskovanja isti namen: negovati in razširjati to pobožnost. Zato ga je ustanovil po previdnosti božji sv. Frančišek Sal., znan častivec presv. Srca.

Ali je bila morda Margareta sama po neprevidni gorečnosti kriva svojega neuspeha? Ali jo je morda prevzelo veliko poslanstvo, katero je prejela od Jezusa Kristusa samega, in ni bila morda dovolj ponižna v izvrševanju svojega poklica? — Ne! Proti vsem tem napakam jo je dovolj pripravila dolgoletna „šola božjega Srca Jezusovega“. Ponižna učenka Srca Jezusovega se je že od nekdaj nad vse bala kako pozornost obračati nase. Da, želela je celo, „da bi bila od ljudi na veke pozabljena in zavržena“. Ta nenavadna ponižnost je bila tudi vzrok, da je večkrat mislila vse popustiti, kar je bilo čez redovna pravila; a Jezus Kristus, njen skrbni učenik, jo je vselej ostro posvaril. Dasi je vsa gorela za svoj vzvišeni poklic, je vendar delala vedno s sv. strahom in veliko previdnostjo. Le tu in tam, ob ugodni priliki, je govorila o tej pobožnosti in še to samo s svojimi gojenkami (bila je namreč predstojnica samostanskih novink). Previdno je molčala o tem, kar ji je Jezus razodel, in priporočala je pobožnost le bolj splošno.

Bilo je leta 1685. Približeval se je god Margaretin. Dobre samostanske novinke so premišljevale, s čim bi svojo ljubo predstojnico najbolj razveselile. Margareta je to opazila in opomnila svoje gojenke, naj ne bodo v skrbeh radi nje, ampak naj rajše storé božjemu Srcu Jezusovemu kako malo čast. Mlade častivke presv. Srca so bile s tem zadovoljne. Prišla jim je dobra misel. Napravile so s svetim veseljem v dvorani majhen oltarček in postavile nanj podobico Srca Jezusovega. Ta oltarček so ozaljšale z vsem, česar so se mogla nedolžna srca v svoji gorečnosti domisliti in izvršiti.

Ko je Margareta na svojega godu dan, 20. julija, zagledala to prvo sveetišče božjega Srca, je bila vsa prevzeta. Pokleknila je pred podobo Srca Jezu-

sovega in se s povzdignjenim glasom posvetila službi božjega Srca. Vzgledu goreče učiteljice je sledilo krdelo dobrih gojenk.

Ko so vstale, jim je Margareta svetovala, naj vsaka na listek popirja napiše svoje posvečenje. Te listke je potem Margareta poklonila božjemu Srcu. Odslej dalje so mlade ljubljenske Jezusove čutile posebno tolažbo in izvanredne milosti, ki so jim bile do tedaj nepoznane. Njih odgojiteljica pa jim je rekla polna srčnega veselja: „Prav res, moje ljube sestre, večjega veselja bi mi ne bile mogle napraviti, kakor to, da ste presv. Srcu Jezusovemu to čast storile in se popolnoma Njemu darovale! Kako srečne ste, da se je hotelo vas poslužiti za pričetek te pobožnosti! Molimo dalje, da bi to Srce vladalo v vseh srcih! O, koliko veselje zame, ko bi bilo Srce mojega božjega Učenika poznano, ljubljeno in poveljevano! Da, moje ljube sestre, to bi bila največja tolažba mojega življenja, ako bi videla, da Ono povsod kraljuje. Zato dajmo, ljubimo Ga, ljubimo Ga brez pridržka, brez izjeme; darujmo in žrtvujmo vse, da bomo deležne te sreče, saj bomo imele vse, ako si bomo pridobile Srce božje.“

Tega posvečenja v novicijatu so se udeležile tudi nekatere druge sestre iz samostana, a bile so — redke. Zato so pa druge tem odločneje ugovarjale, češ niti mlade novinke, niti njih predstojnica, nimajo pravice vpeljevati novih pobožnosti; zakaj vdajati se posebnostim, je nevarno in nasprotno redovnim pravilom.

Prednica je modreje sodila. Vendar se ji je zdelo, da mora nasprotnicam po nekoliko pritegniti; zato je dovolila to pobožnost samo v novicijatu, in prepovedala je, da bi pri tem rabili kakršnokoli podobo Srca Jezusovega. Margareta je vse ubogala; svojo britko žalost je potožila le v molitvi svojemu ljubljenu učeniku, rekoč: „Tebi prepuščam, da braniš Svojo stvar, jaz pa hočem med tem — na tihem trpeti.“ Gospod pa jo je potolažil z besedami: „Jaz bodem kraljeval kljub vsem onim, ki se mi hočejo ustavljati!“

Ob tem prvem neuspehu Margaretinem med redovnimi sestrami se nam vsiljuje vprašanje: ni-li vladal v samostanu pravi duh redovne popolnosti in gorečnosti? — Ves red Obiskovanja Marijinega je delal čast svojemu svetemu ustanovniku, Frančišku Saleškemu, zlasti je bil samostan v Pareju na dobrem glasu; a prvotna gorečnost je vendar nekoliko pojemala kljub lepemu zgledu izvrstnih prednic in starejših sestrâ. Gospod je Margareti pri neki priliki razodel, kako zelo Ga to žali, in da je samostan v nevarnosti, da ga bode zavrgel, ako se ona ne žrtvuje zanj. Naložil je Margareti toliko pokoro v ta namen, da se ji je vse njeno trpljenje do tedaj zdelo majhno.

Svoji prednici ni smela tega prikrivati. Ta je ponižno vsprejela opomin božji in ukazala vsem sestram neko spokorno delo, da bi tako odvrnila od samostana jezo božjo. One, ki so bile prizadete, so obsodile Margareto, da s svojimi domišljijami le slepi prednico. Uboga Margareta je morala trpeti veliko poniževanja.

Tudi molčečnost Margaretina je bila nekoliko kriva, da ji niso bile prijazne vse sestre. O prikaznih in ukazih Jezusovih ni iz velike ponižnosti

nikomur ničesar povedala razen prednici, do katere jo je vezala dolžnost pokorščine. Zato je bilo njeno zunanje življenje za redovnice nekaka spodtika. Margaretine nezaslišano dolge molitve podnevi in tudi v poznih nočnih urah, njena vedna zbranost in utopljenost v Boga pri vsaki priliki in pri vsakem opraviu, njene večkratne, nenadne omedlevice in bolezni, pa zopet hipno, popolno ozdravljenje, katerega si niti zdravniki niso znali razlagati: to vse in mnogo drugih okolišnosti je storilo, da so mnoge sestre ostro sodile Margareto. Slišale so se tožbe, da je domišljava, da goljufa sama sebe in druge. Margareta pa je molila, na tihem trpela in mirno čakala onega časa, ko bode Srce Jezusovo zavladovalo v vseh srcih.

Najnevarniši sovražniki presv. Srca Jezusovega.

Poleg težav v samostanu je imela pobožnost presv. Srca Jezusovega premagati še veliko hujše in nevarnejše nasprotnike med svetom. Bili so to predvsem ljudje, ki so se po svojem učitelju Janzeniju imenovali janzenisti. Učili so krive nauke zlasti o milosti božji. Zakramenta sv. pokore in svetega Reš. Telesa so prav redko delili, ker so preveč zahtevali od onih, ki so želeli izpovedati se ali prejeti sv. obhajilo. Za sv. obhajilo so zahtevali največjo popolnost. Učili so, da se mora za vse grehe huda, dolgotrajna pokora delati, češ, da prej grešnik ni vreden sv. odveze in ne sme pristopiti k mizi Gospodovi. Velika popolnost se jim je zdela, če kdo sv. obhajilo opusti, pa samo moli in zdihuje. Mnogim umirajočim samostanskim sestram niso dovolili niti — poslednje popotnice. Odpravili so češčenje svetinj in sv. podob; tudi Matere božje niso častili. Za okraševanje cerkvâ, za božja pota in za odpustke niso marali. Cerkvi zveste škofo, duhovnike in redovnike, zlasti jezuite so preganjali. Papeža niso pripoznali za nezmotljivega učitelja in poglavarja sv. Cerkve.

To so gotovo neprikupljivi in trdi nauki za katoliške vernike, zato ne bi bilo pričakovati, da se jih bodo ljudje v velikem številu poprijeli. A vendar se je začel janzenizem od leta 1640. dalje razširjati po vsem Francoskem, kesneje v Belgiji, pa tudi po Nemškem, Laškem in tudi pri nas v Avstriji. Janzenisti so namreč z največjo prebrisanoostjo zagovarjali svoje nauke, odloke papežev pa zasukavali sebi v korist. Znali so zase pridobiti slavne in najbistroumnejše moze, učenjake in pisatelje in tudi mogočne državnike. Vedno so povdarjali, da hočejo biti dobri katoličani. Za svojo stvar so mnogo žrtvovali in bili pripravljeni tudi trpeti, če je bilo treba, zato jim ni bilo lahko do živega priti. A tudi najgrših laži in zvijač se niso izogibali, da so le svoji stvari pomagali do zmage.

Ravno ta čas, ko so se ti krivi nauki razširjali po Francoskem, je začel Jezus Kristus razodevati skrivnosti Svoje neskončne ljubezni do grešnih ljudi in ukazal oznanovati pobožnost do Svojega božjega Srca.

Janzenisti so kmalu spoznali nevarnost, katera preti njihovim naukom od te pobožnosti. In prav so sodili; zakaj pobožnost do Srca Jezusovega je popolna obsodba janzeniških krivih nauk. Kje se namreč lepše kaže

usmiljenje in ljubezen, pa tudi pravičnost božja, kakor v razodetih skrivnostih Srca Jezusovega? S katero pobožnostjo je večkratno prejemanje sv. zakramentov tesneje združeno, kakor ravno s to pobožnostjo? Janzenisti so začeli pisati knjige, v katerih so zlobno zanikavali verske resnice, ki so podlaga temu češčenju. Iz pobožnosti so se grdo norčevali in jo bogoskrunsko smešili pred svetom.

Že Margareta Alakok omenja v svojih pismih hudih napadov na pobožnost; a to je bil le začetek boja. Čim bolj se je češčenje presv. Srca širilo, tem hujši so bili nasprotniki. Neki francoski škof si več let ni upal razglasiti papeževega pisma o ustanovitvi bratovščine božjega Srca. Tiskarnam je bilo prepovedano kaj natisniti v čast presv. Srcu. Janzenisti so vedno grše pisarili o vsem, kar je bilo v zvezi s tem češčenjem.

Ko je leta 1729. goreči škof Languet popisal čednostno življenje in prikazni Margarete Alakok, se je oglasilo še več nasprotnikov, dasiravno je pobožni pisatelj zelo previdno govoril v svoji knjigi. Popis življenja Margarete Alakok so imenovali „neroden roman“, norčevali so se iz pobožnosti in božje Srce sramotili. Razen tega je bil l. 1773. razpuščen jezuitski red zavoljo pritiska janzenistov in svetnih oblasti; in s tem so bili najbolj vneti apostoli Jezusovega Srca skoraj uničeni.

Po knjigah in knjižicah se je janzeniški duh razširil po vsej Evropi in ž njim tudi boj proti pobožnosti Srca Jezusovega. Tudi k nam v Avstrijo so se bili zanesli krivi nauki in z njimi mržnja do pobožnosti presv. Srca.

Svetna gosposka je prepovedala vse bratovščine božjega Srca Jezusovega, češ, da so državi — nevarne in da pospešujejo nenravnost. Podobe Jezusovega Srca so se morale odnesti iz cerkve ali pa prebeliti. Še sedaj se vidi v jezuitski cerkvi v Inomostu taka slika, katero so morali takrat prebeliti; kesneje pa (l. 1796.) so na zahtevo pobožnega tirolskega ljudstva in občinskih mož odstranili belež, in podobo so zopet častili. Za razširjanje podob in knjižic o tej pobožnosti so bile določene stroge kazni, katere so se tudi resno izvrševale. Tako je bil naš rojak, Ljubljčan Jožef Pohlin, obsojen na 100 gld. kazni in 14 dni zavora, ker je kot kapelan pri svetem Štefanu na Dunaju (od l. 1770 do 1796.) širil med ljudstvom take majhne knjižice. Ko ne bi bil dunajski nadškof, Migazzi, zanj prosil, bi ga bila zadela še hujša kazen. Take knjižice sta dajala med ljudi na Dunaju bivši jezuit Maks Hell in kanonik Patricij Fast. Prvi je moral zato plačati 500 gld. kazni, drugega so pa — zaprli. Kdor je hotel biti doktor sv. pisma, je moral obljubiti, da bode katoliško vero varoval takih „krivih pobožnosti“.

Tudi do naše ožje domovine je segal ta strupeni duh. V Ljubljani takrat ni bilo varno razširjati to pobožnost. Redovnice sv. Klare, ki so si na Kranjskem veliko zaslug pridobile za razširjanje češčenja Srca Jezusovega, so bile iz samostana izgnane, cerkev oskrunjena in bratovščina zatrta.

Nič boljše, ali še hujše je bilo po mnogih drugih deželah, zlasti na Laškem. V Neapolu je država prepovedala vse podobe Srca Jezusovega. Še v Rimu so rovali janzenisti proti tej pobožnosti. Na Francoskem so pa v krvavi prekuciji častivce božjega Srca Jezusovega celó s smrtjo kaz-

novali. — Tako je bila v mestu Nantesu neka družina obsojena na smrt, ker je razširjala podobice Jezusovega Srca. V Parizu so se iz božjega Srca na najgrši način očitno norčevali.

To so bili žalostni časi, ki so pretili lepo pobožnost popolnem zatreti.

Rim in pobožnost do Srca Jezusovega.

Naloga bl. Margarete Alakok in celega reda Obiskovanja Marijinega je bila, da si s pomočjo oo. jezuitov izprosijo v Rimu od poglavarja svete Cerkve poseben praznik z mašo in duhovnimi dnevnicami Srca Jezusovega za vso katoliško Cerkev. A ta vroča želja vseh gorečih častivcev božjega Srca je zadela — na velike težave. V Rimu so namreč vedno zelo previdni, ko gre za to, da se kaj novega vpelje. Predno nezmotljiva sv. Cerkev kako pobožnost potrdi in vsprejme, čaka, da se najprej verniki za njo zavzamejo in jo sami zase negujejo. Po dolgem in vsestranskem preiskavanju šele dovoli Cerkev, da se ta ali ona pobožnost sme tudi očitno izvrševati. Tako je bilo tudi s pobožnostjo do božjega Srca Jezusovega. Vsa zadeva je bila pri apostolskem sedežu več kot poldrugo stoletje, predno so dovolili, kar so že po bl. Margareti vsi goreči častivci Srca Jezusovega vedno želeli. Šele sv. oče Pij IX. so dne 26. avgusta 1856. leta določili, naj se v vsej katoliški Cerkvi praznuje praznik presv. Srca Jezusovega.

Zakaj je vera dobra.

Neki inženir z Ogrske popisuje ta-le dogodek:

Prišel sem s Holandskega v St. Dona pri Benetkah, da bi postavil stroj za odvajanje vode. Naslednjo nedeljo se odpravljam, da bi šel v cerkev, ki je oddaljena uro hoda. Tu me vpraša posestnik, ki sem zanj postavljaj stroj, bogat žid, čigar zemljišče je merilo 50.000 oralov, — prav toliko zemlje je imel tudi v najemu — „kako morem biti tako neumen, da hodim v cerkev?“ Pregovarjal me je, naj bi ostal doma. Spremljal me je nekaj časa, in med potjo sva se prerekala o veri; mož namreč ni veroval niti v Boga, niti da so nebesa, niti da je pekel. Ko sem se vračal iz cerkve, mi je prišel brezumni mož naproti ter pričel zopet razgovor o verskih stvareh. Prosil sem ga, naj jenja in naj mi pové kaj družega, zakaj toliko časa sva se že pričkala, ne da bi se bila za pičico zedinila, ne da bi ga bil le malo pogovoril in prepričal. „Pa vendar“, pravim, „nekaj bi vas pa le še rad povprašal: Ali niste tudi Vi pomagali, da so sezidali tukaj tako lepo cerkev in jo tako lepo okrasili? Ali ne plačujete tudi Vi katoliškega župnika? In zakaj ste mu priredili tako lično stanovanje in mu prepustili tudi polja za vporabo? Čemu ste to storili, če je vera taka neumnost?“ „Ljubi gospod, to je vse kaj drugega“, odgovori bogatin. „Ako ne bi imel te cerkve, ako ne bi bilo duhovnika, krščanskega nauka, in molitve, — bi mi ne bilo obstati tukaj, bil bi

izgubljen, okradli bi me, morda še celo umorili; ljudje bi se topli in pobijali in v nenravnosti pokopali. Vera je tista moč, ki ohrani moje ljudi v pravem redu in miru in jih tudi osrečuje, — to moram priznati. O Bog, — potrklja me na ramo — „ko bi mogel biti tako srečen in tako verovati, kakor vi; pa tukaj“, položi roko na svoje srce, „tukaj je mrzlo, je led, sam led...!“ Tako je govoril mož.

Odsihdob se je obnašal proti meni postrežljivo in prijazno; nikdar se ni več prepiral z menoj o veri. Ko sem odhajal, me je spremljal celo do pristanišča, do ladije, kjer sva se ljubeznivo poslovila.

Ta mala dogodbica mi je ostala — pravi inženir — vedno živo v spominu; izraz je in naravno mnenje nekristijana o naši edinoizveličavni veri. Vedno sem jo pripovedoval in ponavljal, kadarkoli so v kaki družbi zvrčali po krivici krivdo časovne bede in zmede na duhovnike.

Po „Ave Maria“ A. Č.

Sv. mučenec Justin.

(1. junija.)

Namalu potem, ko je bil umrl zadnji apostol, sv. Janez evangelist, se je rodil v sveti deželi, v mestu Sihemu, prvi cerkveni učenik, Justin. Stariši so mu bili pogani, in tudi Justin je bil vzrejen v poganski veri. Spoznal pa je zgodaj, da se zmote poganstva ne vjemajo z zdravo pametjo, in začel je iskati resnico. Prehobil je mnogo sveta, potrkal na vrata pri tem in onem modrijanu, pa to, kar je slišal pri njih, mu ni ugajalo. Slednjič je našel v krščanstvu to, kar je tako željno iskal. Dal se je krstiti malo pred l. 132., kakor se zdi, v mestu Efezu, tam kjer je živel in deloval sveti Janez evangelist.

Kot kristijan je Justin porabil vso svojo učenost in modrost v to, da je branil krščanstvo pred Judi in neverniki. Prišel je v Rim in ustanovil tu svojo šolo. Kar je učil in zagovarjal, je slednjič potrdil s svojo krvjo; umrl je kot mučenec med letom 163. in 167.

Sveti Justin je napisal mnogo knjig v obrambo svete katoliške cerkve. Izvečine so se njegovi spisi pogubili, a to, kar se je ohranilo do današnjega dne, je še vedno veliko in dragoceno. — V naših časih ljudje, ki so bili nekaj let v šolah, tako radi smešé nauke in obrede sv. cerkve. Pojdite, vi, ki se imenujete „omikane“, pa malo ali nič ne verujete, pojdite in berite knjige Justina modrijana. Brali bode, da je sv. cerkev pred 1800 leti prav tisto učila, kar uči danes.

Zapišimo sem par stavkov iz knjig sv. Justina!

Prva resnica naše sv. vere je, da je naša sv. cerkev božje delo, in da so njeni nauki — božji nauki. Kaj pravi sveti Justin o cerkvi in njenih naukih?

„Judje in neverniki in mogočna rimska gosposka so se na vso moč upirali krščanstvu; le preprosti ljudje, ženske in sužnji, ljudje brez moči so sprejeli krščansko vero. Vendar se je krščanstvo hitro in daleč razširilo, premagalo je ves odpor sveta, ne da bi bilo rabilo le najmanjšo silo. To se ne bi bilo moglo zgoditi, da ni Kristus, kakor je obljubil, z božjo močjo varoval svoje cerkve.“

„Kristijani radi umirajo za krščansko vero. Pogani ali učenci kakega modrijana niso nikoli hoteli umreti za svoje nauke. Mi povsod spoznavamo

in oznanjujemo ime Kristusovo, če nam tudi zato glave sekate, in nas križate in nas mečljete divjim zverem. Ječa, ogenj in vse razne muke nas ne morejo ostrašiti, da ne bi očitno spoznavali Kristusa; dà, vse to samo pomaga, da še več ljudi sprejme krščansko vero. — To se godi le po posebni božji moči."

To je nekaj dokazov, s katerimi je sv. Justin — pred rimskimi cesarji in poganskimi modrijani branil sveto cerkev. Iz srca je bil prepričan, da je cerkev ustanovljena od Kristusa-Boga, in za to svoje prepričanje je bil pripravljen vsak trenotek dati svojo kri.

Najlepše pa je to, kar nam je sv. Justin zapisal o največji skrivnosti naše sv. vere, o zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Pripoveduje namreč, kako so se kristijani iz mest in vasi vsako nedeljo zbirali k daritvi svete maše; govori o glavnih delih sv. daritve, potem pa pravi: "Hrano (katero uživamo pri sv. daritvi) imenujemo 'evharistijo' (sv. Rešnje Telo); to hrano sme uživati samo tisti, ki veruje, da je naš nauk resničen, in ki je bil s krstom očiščen greha in prerojen, in ki živi tako, kakor je Kristus zapovedal. Zakaj to jed uživamo ne kot navaden kruh in ne kot navadno pijačo; ampak verujemo, da je ta jed meso in kri včlovečenega Jezusa. Apostoli namreč pripovedujejo v svojih bukvah, ki se evangelij imenujejo, da jim je Jezus tako ukazal; vzel je namreč kruh, zahvalil in rekel: 'To storite v moj spomin: to je moje telo' In prav tako je vzel kelih, zahvalil in rekel: 'to je moja kri.'"

Tako je pisal sv. Justin leta 150., to se pravi, 50 let potem, ko je umrl zadnji apostol, sv. Janez evangelist. Sedaj pa vzemite v roke katekizem in pogledjte, če ne uči sv. cerkev o sv. Rešnjem Telesu l. 1902. vsega prav tako, kakor je učila l. 150.

Resnico je iskal sv. Justin: našel jo je v krščanstvu; resnico je branil in za resnico je umrl. S svojo krvjo je podpisal in potrdil, kar je vedno učil in zagovarjal.

Cesar Marko Avrel je iznova začel kristijane krvavo preganяти. Poleg toliko drugih je dal tudi sv. Justin življenje svoje za vero Kristusovo. Poročilo o sodbi ali, kakor pravimo, protokol je še ohranjen. — "Ti si torej kristijan?" je vprašal sodnik Rustik, sv. Justina. — Justin je odgovoril: "Dà, kristijan sem." — In tako so odgovorili vsi drugi možje, ki so stali ob enem z Justinom pred sodnikom — Sodnik je zopet vprašal: "Ker se šteješ za posebno modrega in učenega, povej mi, ali veruješ da boš šel v nebesa, če te dam pretepsti od temena do podplatov?" Justin je odgovoril: "Upam, če bom to pretrpel, bom dosegel isto, kar so dosegli vsi oni, ki so živeli po naukih Kristusovih." — Rustik reče: "Misliš torej, da boš prišel v nebesa in prejel plačilo?" — Justin: "Tega ne mislim samo, ampak to vem in sem gotov, in nimam najmanjšega dvoma." — Rustik: "Pojdimo k stvari, za katero nam gre; pridite in darujte bogovom." — Justin: "Tega ne bo storil noben pameten človek, da bi se obrnil od pravega Boga k krivim bogovom." — Rustik: "Ce ne bodete pokorni, vas bodem dal grozno mučiti." — Justin: "Prav tega želimo, da bi bili mučeni zavoljo našega Gospoda Jezusa Kristusa: to nam bode v zveličanje in nam bode dalo zaupanje pred strašnim sodnim stolom Gospoda in Zveličarja sveta!" — Tako so odgovorili tudi drugi: "Stori hitro, kar misliš; mi smo kristijani, in ne bomo darovali malikom."

Rustik je izrekel nad njimi smrtno obsodbo. Sveti mučenjci so hvalili Boga in šli na morišče, rabelj jim je odsekal glavo.

Kot mučenec je umrl prvi cerkveni učenik, sv. Justin zato, ker je ljubil sv. cerkev in branil njene nauke. V dan njegovega godu se mu goreče pri-

poročimo, da nam izprosi pri Jezusu srčnosti in poguma, kadar nas preganjajo in obrekujejo sovražniki sv. cerkve. Prosimoga, da bi mogli posnemati njegovo ljubezen do Jezusa. In če nam ni dano, da bi z besedo ali pismom branili sv. vero, pa se je vsaj nikar ne sramujmo, ampak jo očitno pokažimo, kadar treba!

Družba vednega češčenja v lavantinski škofiji.

Koncem aprila je razposlala družba vednega češčenja v lavantinski škofiji svoje letno poročilo, iz katerega se vidi, koliko lepega se je zopet v preteklem letu storilo v čast presv. Rešnjemu Telesu. Povzeti bomo iz poročila par stavkov in pa kratek pregled o napredku in delovanju.

„Nestevilne so milosti in dobrote“, tako začenja poročilo, „s katerimi je dobri Bog v stari zavezi obsipaval svoje izvoljeno ljudstvo, Izraelce. Ti pa so se od krivih prerokov dali zapeljati, ter so Gospoda zapustili in mu dobrote vračali z grdo nehvaležnostjo. Zavoljo tega Gospod britko toži čez nezvesto svoje ljudstvo rekoč: ‚Strmite nebesa nad tem, in njih vrata močno žalujte, pravi Gospod. Dvojno hudobijo namreč je moje ljudstvo storilo: Mene, studenec žive vode, so zapustili in si kapnice skopali, kapnice predrte, ki ne morejo držati vode‘ (Jer. 2, 12. 13.) t. j. mene, pravega Boga, studenec vsega dobrega, so zapustili in so si izvolili bogove, kateri jim ne morejo pomagati.

Nekaj sličnega se more trditi tudi o našem času. Kdo bi mogel prešteti milosti in dobrote, s katerimi je v novi zavezi Jezus Kristus nas oblagodaryl? Kdo popisati, kako ljubeznivo skrbi za nas, pripravljen v vseh potrebah nam priskočiti na pomoč, nam pomagati? In vendar so še kristijani, ki se zanj ne brigajo, kateri ga torej ne poznajo, kateri kot črni nehvaležneži njegove dobrote zaničujejo in z nogami teptajo! Zategadelj je družba vednega češčenja nujna potreba sedanjega časa, da pospešuje spoznanje, ljubezen in češčenje Jezusa Kristusa v najsv. zakramentu altarja, da zadostuje za krivice, katere se mu godé v tej sv. skrivnosti, in da s tem Jezusa z besedo in dejanjem pred vsem svetom spoznava, ter nam tako naklanja njegove obljube.“

O družbenem delovanju leta 1901. piše poročilo: „V teku leta 1901. je družbi pristopilo 1127 novih udov, tako da je vseh udov od leta 1881. do sedaj v matični knjigi vpisanih 20 763 iz vseh župnij obširne lavantinske škofije.

Družbeniki in drugi so družbi poklonili v tem letu milih darov skupno 6745 K 65 v.

Priprava se je to leto naslednja cerkvena oprava: 3 pluvijali, 26 mašnih plaščev, 5 velov ali naramnic, 4 plaščeki za ciborij in 8 za spoved, 6 altarnih pultov, 6 pogrinjaj, 4 altarne blazinke, 22 alb, 8 roketov, 82 purifikatorjev, 72 lavabo-prtičev, 42 humeralij, 40 malih in 40 korporalij, 1 altarno predgrinjalo, 12 pasnikov, 1 mrtvaški prt, 18 rdečih, 7 črnih sunknjic za strežnike, 14 roketov za strežnike, 3 mašne bukve, 2 banderi, 1 baldahin ali nebo.“

Mlad apostol presv. Srca Jezusovega.

(Spisal I. P. iz D. J.)

Po domovini.

Kakor se iz male iskre, ki vžge slamo ali les, vname velik ogenj, tako je hotel Peter, da se ogenj ljubezni, kateri je gorel v njegovih mladeniških prsih do presv. Srca, vžge v vseh mladih srcih cele domovine. In ravno ta želja, to hrepenenje še druge pripeljati k Jezusovemu Srcu, je jasen dokaz njegove prave in goreče ljubezni do presv. Srca. Zelo se je veselil v Travniku praznika presv. Srca. Tam se namreč ta praznik obhaja z največjo slovesnostjo. Že zjutraj zgodaj odmevajo gore in doline od pokanja možnarjev, in pobožno ljudstvo v belih oblekah hiti od vseh strani v mesto Travnik, v semeniško cerkev. Na pročelju cerkve se blišči Srce Jezusovo okrašeno z raznimi cveticami. In kako lepo je še le v cerkvi. „Kakor v nebesih“, pravi Bosnjak. Na velikem altarju, ki ves blišči v zlatu in luči, stoji pod svilenim nebom Jezus s svojim presv. Srcem, poln ljubezni gledajoč na dobro ljudstvo. Ginljivo je, ko vidiš, kako pobožni ljudje goreče molijo in svoje roke zaupljivo dvigajo k presv. Srcu, in ne gredo iz cerkve, dokler niso bili pri izpovedi in sv. obhajilu, pa če je treba tudi do štirih popoldne ostati tešči. Ni čuda, da je ta slovesnost Petra veselila, in da je izrekel svojo največjo zadovoljnost čuvši, da bota enake slovesnosti, kakor se vsako leto vrše na čast presv. Srcu v Travniku in Sarajevu, vpeljala v svojih škofijah tudi prevzvišena škofa banjaluški in dubrovaški. In kako žalostno pa toži o svoji domovini, o Hercegovini: „Povsodi se deluje v tem smislu (da se praznuje praznik presv. Srca), samo naša Hercegovina še spi trdno spanje.“

Je li to res, Peter? Ne, že je prišel vrl mladenič, ki budi Hercegovino iz globokega spanja, že je zasadil sicer mali, toda prvi vrtiček, v katerem se mlade cvetke vpenjajo proti božjemu Srcu. Kdo je ta buditelj in ta vrtiček v Hercegovini? Buditelj si ti, Peter, ki si v svoji ponižnosti nase popolno pozabil, in vrtiček je 60 otrok v šoli čč. usmiljenih sestra v Mostaru, kateri so se prvi vpisali v bratovščino presv. Srca. O kako je Petra razveselilo pismo č. predstojnice, ki mu o tem poroča.

Peter piše o tem: „Pred nekaj dnevi razveselilo me je pismo predstojnice čč. usmiljenih sestra iz Mostara, v katerem prosi, naj se 60 otrok vpiše v Travniku v bratovščino presv. Srca. To je prvi vrtiček, kateri se bo, ako Bog dá, polagoma razširil po vsej Hercegovini, da postane krasen vrt presvetega Srca.“

O koliko se je Peter trudil, da so se oni otroci vpisali v bratovščino presv. Srca. Vedno je nagovarjal čč. sestre in jih prosil v pismih, naj v otroških srcih netijo pobožnost do presv. Srca in da jo širijo v šoli; zakaj le v Srcu Jezusovem je rešitev nesrečne domovine.

Hercegovina veliki vrt Jezusovega Srca — to je bila misel Petrova; pa da se ta misel vresniči, bi bil Peter prelil tudi zadnjo kapljico svoje krvi. Delal je sam kolikor je mogel, pa navduševal je še druge za to apostolsko delo.

Čujmo, česa je prosil Peter Barbarić svoje součence, predno so šli po dovršenem 7. razredu domov na počitnice. „Bilo je ravno pred počitnicami“,

tako piše eden njegovih součencev. „Barbarić se je sprehajal s svojimi tovariši pod hladnimi drevesi na igrališču. Govorili so, kaj naj bivši sedmi razred doma v počitnicah dobrega stori. Peter predlaga, naj skuša vsak po svojih močeh in priložnostih med bosanskim narodom razširjati pobožnost do presv. Srca. Nihče naj ne pravi — reče Peter navdušeno — da to ni za naš narod. Narod želi, samo ti ga pouči! In predno smo se razšli, moral mu je vsak obljubiti, da bo vsaj kolikor možno širil to pobožnost.“

In s čim pa je mislil Peter, da se najbolj razširja pobožnost do presvetega Srca? Z „Glasnikom Srca Isusova“. Ta „Glasnik“ v hrvaškem jeziku oznanjuje Hrvatom slavo in ljubezen Srca Jezusovega.

Peter je smatral za sveto dolžnost, da „Glasniku“ pridobi kolikor možno veliko število naročnikov. Šel je od enega do drugega in ga nago-varjal: „Daj, daj, ker toliko drugih, napravi tudi ti to veselje presv. Srcu!“ Revnejšim dijakom je včasih sam plačal naročnino.

Toda Petru je bilo to še vse premalo. Njegovo ljubezni polno, apostolsko srce želelo je videti na vsakem hribu, na vsakem zvončku, na vsaki hiši zastavo presv. Srca. Čuj, kaj piše o tem svojemu bratu župniku Marku.

Peter piše to-le: „Že dolgo razmišljam o tem, kako bi tudi naš narod seznanil z najkoristnejšo in nebesom najdražjo pobožnostjo, pobožnostjo do presv. Srca Jezusovega. Zelo sem se razveselil, ko sem slišal, da bo „Glasnik presv. Srca Jezusovega“ v hrvaškem jeziku letos izšel v bolj praznični obleki in bolj poceni, pa lepši, nego lani. Zelo mi je žal, da naš ubogi narod ne pozna tolikih milosti in dobrot, katere deli božje Srce Jezusovo. S tem „Glasnikom“ upam, da se bo glasila slava božjemu Srcu Jezusovemu tudi po naši domovini.“

„Ali to bode mogoče le tedaj, kadar narod spozna presv. Srce. Oni pa, kateri bo narod seznanil z onim izvorom milosti, bo ravno „Glasnik Srca Jezusovega“. Nato prosi brata, naj širi pobožnost do presv. Srca; pošlje mu vabilo na naročbo in nekoliko Glasnikov na ogled s prošnjo, naj jih razdeli med ljudstvo, in naj zbere lepo število pospeševalcev pobožnosti presvetega Srca“.

Večkrat se je Peter obrnil na tajnika mostarskega škofa, ki je bil prej njegov župnik proseč ga, naj se živo zavzame, da se pobožnost do Srca Jezusovega razširi v Hercegovini.

Tako je blagi mladenič poln goreče ljubezni do presv. Srca Jezusovega vse poskusil, da vsadi zastavo božjega Srca na strehe svojega rojstnega kraja, dà, cele domovine.

In gotovo se tudi sedaj, ko počiva, kakor upamo, na božjem Srcu, briga za čast in slavo presv. Srca Jezusovega. A njegov lep izgled, katerega je zapustil, deluje še dalje.

Tako je eden četrtošolec, vnet po apostolskem delu Petrovem, v velikih počitnicah (1899) obšel sedem vasi poučevaje ljudi o češčenju presvetega Jezusovega Srca. A uspeh? Nad 1600 se jih je vpisalo v bratovščino presv. Srca. In kaj boš ti, slovenska mladina, storila v čast presv. Srca? To, kar si brala v tem spisu; pa ne premišljaj dolgo, ampak brzo na delo, zakaj — Srce Jezusovo te čaka.

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. 1) Po noči med 29. in 30. majem t. j. po noči pred praznikom presv. Rešnjega Telesa, bodo moški molili izvenredno presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 28. ura: Za praznik tega presv. zakramenta. — Ta nočna molitev se bode posebno darovala za svetega očeta Leona XIII. v slavnostni spomin 25. letnega modrega vladanja sv. Cerkve; zato prosimo obilne udeležbe. 2.) Na praznik presv. Rešnjega Telesa bode tudi letos šli vsi častivci skupno s svečami za šenklavško procesijo. Prisrčno vabimo vse može in mladeniče, da se udeležé procesje v obilnem številu. 3.) Med 5. in 6. junijem t. j. pred praznikom presvetega Srca Jezusovega bodo molili moški redno mesečno uro v cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 3. ura: Češčenje Srca Jezusovega. Izvenredna ura v cerkvi presv. Srca Jezusovega letos izostane. Cenjeni častivci, udeležujte se molitvenih ur v obilnem številu; zakaj zelo koristno in potrebno je, da se pogosto zatekamo k presv. Srcu Jezusovemu v presvetem Rešnjem Telesu, da nas Gospod obvaruje dušnih in telesnih nezdod.

Iz Dobropolj. Dan 27. aprila bo ostal dobrepoljskim faranom v trajnem spominu vsled žalostnih in veselih dogodkov. Ravno smo se pripravljali, da dostojno sprejememo presvetl. gosp. knezoškofa, ki so imeli priti iz Ljubljane v našo župnijo sprejemati mladeniče in deklice v Marijino družbo, kar začne bít plat zvona. Gorela je velika in premožna Zdenska vas, četrta ure oddaljena od župne cerkve. Hud vihar je povzročil grozen požar, ki ni prizanesel nobenemu gospodarju. Nepopisna žalost, strah in obup je napolnjeval srca prizadetih faranov, ki so videli, kako neukrotljivi ogenj uničuje vsa kmetijska poslopja in vse premično blago ter opustoša lepe sadne vrtove. V tej hudi nezgodi je bila velika sreča in tolažba za uboge pogorelce, da so ravno v istem času prihiteli presvetli knezoškof na pogorišče, kjer je pogubonosni plamen vsled viharja še visoko plapolal in branil gasilcem v obližje. Presvitli so si ogledali ves kraj nesreče, tolažili in osrčevali drugi dan obupane in prestrašene pogorelce s svojimi navdušenim celo uro trajajočim cerkvenim govorom ter jim izročili tudi znatno gmotno pomoč. Bog jim vse obilo povrne! Po pridigi so presvetli knezoškof sprejeli 222 deklic in 45 mladeničev v Marijino družbo ob navzočnosti mnogih č. g. duhovnikov iz bližnje okolice. Dasi je bilo vreme ves dan deževno in hladno, je bila vendar vsa slovesnost zelo ginljiva in prisrčna; zelo obširna župna cerkev je bila polna do zadnjega kotička. Presveto Srce Jezusovo, katero dobrepoljska mladina z veliko pobožnostjo in marljivostjo vsako nedeljo časti in moli, naj po Marijinih rokah rosi prav obilnega blagoslova na našo novo družbo, da doseže enake uspehe kakor drugod, v časni in večni blagor naših župljanov.

Iz Podrage. Zadnji dan meseca aprila se je preselila v večnost dvajsetletna Jožefa Trošt — prva iz naše Marijine družbe. V svoji dolgi in mučni bolezni je bila vedno vdana v voljo božjo. Previdena je bila večkrat s sv. zakramenti, katere je prej, ko je bila še zdrava, z veliko pobožnostjo pogosto prejemale. V soboto 26. aprila je želela zopet združiti se z Jezusom v sv. obhajilu, da bi z njim združena laglje premagala zadnji boj svojega življenja, in to so jej preč. dušni pastir radi dovolili. In tako združena z Jezusom je rekla večkrat v svojem trpljenju: „Volja božja naj se zgodi.“ Zadnji dan pred smrtjo je klicala k Mariji: „O, ljuba Mati Marija, o kako želim k tebi priti.“ In ljuba Mati Marija je uslišala njeno prošnjo. Povabila jo je k sebi zadnji dan meseca aprila, da bo tam obhajala večne šmarnice. Pogreb se je vršil 2. majnika ob. 9. uri s sv. mašo. Udeležile so se tega spre-

voda vse društvenice v belih oblačilih z vencí in gorečimi svečami. Pri odprtem grobu rajne sestre so imeli naš blagi dušni pastir lep govor, v katerem so nam rajnko v zgled postavili. Pričujoči so bili ganjeni do solz, kajti pokojna sestra je bila zares vzorna hči Marijina v vseh ozirih. Zlasti pa je odsevala iz nje globoka ponižnost, otroška vdanost do nebeške Matere in goreča ljubezen do Jezusa v zakramentu ljubezni. Prepričani, da je še ni omamila strupena sapa tega sveta, jej kličemo.

„Šla si v večnost kot cvetlica,
Prosi za nas tovaršica,

Jezus je bil ženín tvoj —
Z angeljci mu hvalo poj!

Marijin otrok.

Zahvalo za uslišano molitev

naznanjajo: M. V. v F. presv. Srcu Jez. in preč. Srcu Mar. za pomoč v velikih zadevah; — neka Marijina hči iz Savinjske doline presv. Srcu Jez., prečisti Devici Mariji in sv. Jožefu za mnoge dušne milosti; — J. P. sv. Antonu P. za pomoč v hudi žadregi; — dve Marijini hčeri iz Vel. Lašč presv. Srcu Jez., preč. Srcu Mar. in sv. Apoloniji, da jima je ponehalo trganje v glavi; — neka Marijina hči iz Šk. Loke prečisti Devici Mariji za pomoč v silni potrebi; — neka oseba iz Naklega prečisti Devici Mar. z Brezja za ljubo zdravje; — neka oseba od Kranja praškemu Jezuščku za pomoč v več potrebah; — neka oseba iz Leskovca prečisti Devici Mar. in sv. Vincenciju Pavl. za ozdravljenje v dveh hudih boleznih; — M. D. sv. Jožefu, da je ozdravelo bolno živinče; — A. Š., duhovnik, sv. Antonu P. za ljubo zdravje in da so se našle izgubljene stvari; — M. M. naši ljubi Gospé za ozdravljenje; — neka družina iz Ljubljane sv. Antona P. za pomoč v največji stiski; — M. F. bl. Devici Mar. in sv. Jožefu za pomoč v osmih slučajih; — M. Pečar sv. Družini in sv. Ant. P., da ji je ponehala huda bolečina v roki; — F. A. prečisti Devici Mar., sv. Jožefu in sv. Ant. P., da ni bilo treba izvršiti hude operacije; — neka Marijina hči z Gorenjskega presv. Srcu Jez., preč. Devici Mar. in sv. Antonu P. za hitro pomoč v treh važnih zadevah; — M. K. iz Šk. Loke, da je bila obvarovana časne nesreče; — M. B. lurški Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu P. za ozdravljenje po hudi bolezni; — N. P. prečisti Devici Mar., sv. Jožefu in sv. Alojziju, da se je v nekem kraju ustanovila Marijina družba; — M. M. v Ljubljani sv. Janezu Nepomuku za pomoč v veliki zadregi; — P. Ž., dijak, sv. Jožefu in sv. Antonu P. za ljubo zdravje; — M. V. prečisti Devici in sv. Jožefu za ozdravljenje; — Mihaela Meršol presv. Srcu Jez., preč. Devici Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu za pomoč v bolezni; — Rozalija Rode v Ljubljani prečisti Devici sv. Jožefu in sv. Ant. P., da se ji je zlomljena noga toliko popravila, da more zopet hoditi; — Magdalena Jakelj iz Kranjske Gore M. b. dobrega sveta, sv. Jožefu in sv. Antonu P. za pomoč v dušni zadevi; — Marija Dušek od sv. Križa pri Litiji sv. Jožefu za pomoč v veliki zadregi; — neka Marijina hči iz Šk. Loke presv. Srcu Jez., preč. Dev. Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu P. za prejeto dušno milost; — J. K. preč. Dev. Mariji in sv. Antonu P. za pomoč v dušnih in telesnih potrebah; — Marija Sušek v Litiji sv. Antonu P., sv. Kozmu in Damijanu, da ji je ozdravela hudo bolna noga; — L. Ž. iz Ljubnega presv. Srcu Jezusov., da je ozdravela neka oseba; — neka deklica iz Mar. družbe v Jarenini prečisti Devici in sv. Antonu, da je bila rešena iz velike dušne nevarnosti; — D. F. presv. Srcu Jezusovemu in preč. Srcu Marijinemu, da se je bolni materi zdravje zboljšalo.